

er Jord til Raadighed til Udstykning, der strømmer Ansøgningerne ind, medens der er enkelte Egne i Landet, hvor denne Lovgivning næsten er uden Betydning. Det er interessant at se, hvorledes disse Ansøgere's Antal fordeler sig omkring i Landet. Jeg ved ikke, om Interessen for den nye Landbolovgivning er forskellig i de forskellige Egne af Landet, og om Pressen skulde have nogen Indflydelse paa, hvorvidt denne Interesse enten ikke er vakt eller kun er vakt i meget ringe Grad, eller om det er de forskellige Egenes Rigsdagsmænd, af hvilke nogle sidder denne Lovgivning ret overbørig; Forskellen er imidlertid ganske forbløffende. Fra Holbæk, Maribo, Præstø, Sorø og de fynske Amter er Ansøgningernes Antal saa betydeligt, at det ikke staar i noget som helst rimeligt Forhold til det Antal Ansøgninger, der indkommer fra en Del andre Amter. Jeg skal nævne, at paa Bornholm f. Eks. er der kun 2 Ansøgere; de har ingen Jord derovre, og de ved, at det ikke kan nytte at søge, naar de vil blive paa Bornholm. I Ringkøbing Amt er der kun 14, i Ribe Amt 16, i Skanderborg Amt 17, og jeg kunde nævne flere saadanne Amter, medens man i Holbæk Amt er oppe paa over 250 og ligesaa i Maribo Amt. Deriblandt er der selvfølgelig en Del, som ikke er kvalificerede, men de sjællandske Amter er stærkt fremme med Hensyn til Ansøgere's Antal; ellers vilde det være umuligt at naa op til det Tal, jeg har nævnt. Jeg vil gerne fremhæve, at disse Tal er et talende Vidnesbyrd om, at den Opfattelse, der kom til Orde under disses Loves Behandling her i Rigsdagen, nemlig at der var Jord nok, ikke holder Stik. Der er ikke nær Jord nok. Den er ganske utilstrækkelig til at efterkomme den Trang til egne Hjem, som finder Udtryk ved de Ansøgninger, jeg her har nævnt.

Dernæst har vi gjort Erfaringer paa andre Omraader, som jeg ogsaa vil anføre, Erfaringer, som rækker lidt videre. Vi har set, som jeg nævnedes før, at her er en Vej frem, hvor man kan rejse Boliger til Mennesker paa vistnok den billigste Maade, hvorpaa det overhovedet er muligt i vor Tid her i Danmark. Man kan afhjælpe Bolignøden i nogen Maade, men man kan ogsaa hjælpe til at afhjælpe Arbejdsløshe-

den ved at fremme den Lovgivning, vi her har paabegyndt. Jeg tror, der vil komme meget strenge Tider for Landhaandværkerne her i Danmark. Efterhaanden som Byggepriserne stiger, og Indskrænkninger i Opførelsen af Bygninger og Forbedringer af dem fra privat Side tager til, melder det Spørgsmaal sig meget stærkt: hvor skal man anvise Landhaandværkerne Arbejde? Jeg tror, at her er et Omraade, hvor man kan skaffe Anvendelse for megen Arbejds-kraft. Men dernæst kalder man ogsaa meget paa Arbejdsmodet og Selvstændighedstrangen. Jeg indrømmer, at det er gode Grundegenskaber, man ikke maa undlade at kalde paa stærkest muligt. Den højtærede Landbrugsminister ynder at kalde paa de gode gamle Egenskaber, og jeg tror, at her er netop et Omraade, hvor der kan kaldes stærkere end andre Steder. Jeg har set saadanne Egenskaber hos de bedste af dem, der kom ind under Lovens Bestemmelser. Jeg tror, at der endnu er saa megen Selvstændighedstrang i den danske Landbefolkning, at der endnu er mange, som vil tage en Tørn for at faa en selvstændig økonomisk Tilværelse paa den danske Bondejord, men jeg vil til sidst nævne, at jeg tror, der her ligger en Opdragelsesopgave overfor den danske Landboudom. Jeg er ikke uenig med Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Brorsen, naar han udtrykte sin Betænkelighed ved den Maade, hvorpaa Ungdommen i Danmark fører sin Tilværelse. Jeg er ganske sikker paa, at hvis den Opdragelse, Danmarks Landboudom faar, i det praktiske Liv fører til daarlige Resultater, gaar der Værdier tabt, som meget vanskeligt kan erstattes. Hvis Danmarks Ungdom forfalder til at føre en letsindig og taabelig Ungdomstilværelse, gaar der Værdier spildt, som jeg synes man maa prøve saa vidt muligt at bevare. Jeg skal ikke bryde Staven over Ungdommens Letsindighed. Jeg vil i denne Forbindelse anføre, at vi har forbrudt meget mod Landboudommen i Krigstiden. Jeg tror, at vi mange Gange i Kravet om at faa det mest mulige for os selv har glemt at værne Ungdommens Eksistensmuligheder, ikke mindst ude paa Landet. Naar jeg færdedes derude, har jeg hørt mangan Arbejdsmand sige om sin unge Søn, som